

κῆς αἱμορραγίας καὶ ὁ παθὼν δύναται νὰ σωθῇ, ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ τις ἐπὶ 20—30 ἔτη, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ κατατετμημένον τὸ ἥπαρ του.

Τὰ παιδία παίζουσι συνήθως μετὰ μεγάλης ἡδονῆς παρὰ τὰς ὄχθας ῥυακος, ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἐνταῦθα βεβαίως μέγας παρουσιάζεται ὁ κίνδυνος τοῦ πνιγμοῦ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀνάγκη τὸ ὕδωρ νὰ ᾖ πολὺ βαθύ, διὰ νὰ πνιγῇ τις ἐν αὐτῷ· εὐρέθησαν πολλάκις πνιγμένα παιδία ἐντὸς λίαν ἀβαθῶν ῥυακίων. Καὶ ὁ ἄριστος κολυμβητὴς δύναται νὰ πνιγῇ καὶ ὁ πνιγμένος πολλάκις οὐδεμίαν σταγόνα ὕδατος ἔχει ἐντὸς του. Οἱ πνιγμένοι ἀποθνήσκουσιν εἴτε ἐκ φέβου, ἐξ ἀπόφύξεως κτλ. καὶ ἀποπληξίας, ἢ ἀσφυκτιῶσι μὴ λαμβάνοντες οὐδαμῶθεν ἀέρα. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ νοσηλεύωμεν τοὺς πνιγμένους; Ἀπαντῶμεν: ἀπα-

ράλλακτα ὅπως καὶ τοὺς ἀσφυκτιῶντας, τοὺς ἀπαγχονισμένους, τοὺς στραγγαλισμένους ἢ καταχωσθέντας. Πάντες οὗτοι ἀποθνήσκουσιν ἐξ ἐλλείψεως ἀέρος. Πρῶτον πρέπει νὰ καθαρίζεται τὸ στόμα καὶ ἡ ρίς, ἔπειτα νὰ χαλαρῶνται τὰ ἐνδύματα καὶ τελευταῖον νὰ γίνεταί ἡ χρήση τῆς λεγομένης τεχνητῆς ἀναπνοῆς. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί αὕτη εἶνε ἀπλούστατος· θέτομεν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὰς θηλάς τῶν μαστῶν καὶ πιέζομεν βραδέως τὸν θώρακα ἀνὰ δύο δευτερόλεπτα, ἀπομιμούμενοι οὕτω τὰς κινήσεις τοῦ στήθους κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναπνοήν. Ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ πολλοὺς ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου. Ὁ παθὼν ἀρχίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀναπνέη καὶ ἔπειτα τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἱατροῦ δύναται ν' ἀναρρώσῃ καθ' ὅλοκληρίαν.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

„Αὐτὸ δὲν θὰ γένη, διότι Σὺ δὲν ἔχεις νὰ τυραννήσῃς διόλου τὸ κορίτσι· εὐθὺς μάλιστα πρέπει νὰ τὸ φοβερίσῃς, ὅτι τάχα ἂν δὲν σιωπήσῃ ἀμέσως, θὰ φονεύσουν οἱ ἄνθρωποι ὅλους τοὺς συγγενεῖς της, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῇται, διότι θὰ τὴν στείλῃς ὀπίσω ἀντὶ λύτρων, τὰ ὅποια θὰ ζητήσῃς παρὰ τοῦ πλουσίου πατρός της. Ἐξω τῆς θύρας ὅμως πρέπει νὰ βάλῃς προηγουμένως δύο δυνατοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σκοτώσουν πάντα, ὅστις ἤθελε Σᾶς ἀκολουθήσῃ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ματαιωθῇ ἡ καταδίωξις. Τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους Σου τοὺς διαμοιράξεις ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸν δρόμον Σου, τὸν ὅποιον Σὺ θὰ ἐκλέξῃς ὡς ἀσφαλέστερον διὰ τὴν ἀπαγωγὴν. Ἐχεις ἄρα γε κανένα ἵππον ἢ κανὲν ἄλλο ὑποζύγιον διὰ τὴν κώρην;“

„Ἐδῶ κοντὰ εἰς ἐνὸς χωρικοῦ ἔχω ἓν ζῶον. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸ πάγω τὸ κορίτσι;“

„Πρέπει νὰ τὸ πᾶς ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα· διότι ἐδῶ τριγύρω θὰ ἐρευνηθοῦν ἀμέσως τὰ πάντα.“

„Νὰ τὸ πάγω ἄρα γε εἰς τὸν πύργον μας;“

„Ναί, ἐκεῖ. Πρῶτα τρέχεις μὲ τὴν κώρην εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δάσος. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην πλάτανον εὐρίσκεις ἓνα ὑπηρετήν μου, ὁ ὅποιος γνωρίζει ὅλα ἐδῶ τὰ στενὰ καὶ εἰμπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ Σᾶς ὁδηγήσῃ διὰ τῆς Κνημῆδος ὑπὲρ τὴν Οἶτην. Ἀλλὰ νὰ ᾖσθε προσεκτικοὶ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἡ κώρη, διότι θὰ τὴν πάρω ἐγὼ γυναῖκά μου. Θὰ τὴν κρατήσῃς ἐκεῖ ἔσθ' ὅσον πύργον Σας, ἕως ὅτου Σὲ εἰδοποιήσω ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάμῃς κατόπιν· ἔπειτα τὴν φέρεις εἰς ἓνα λιμένα τῆς Ἀδριατικῆς, ὅπου ἐγὼ τὴν παραλαμβάνω, διὰ νὰ ὑπάγω μαζὶ της εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐγὼ διευθέτησα τὰς ἐργασίας μου, ἐπώλησα ὅλα τὰ κτήματά μου εἰς ἓνα ἔμπορον τῆς Δαυλίδος καὶ θὰ ἐγκαταθῶ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος, ὅπου κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μ' εὕρῃ.“

Ὁ ἐν Δαυλίδι ἔμπορος εἶχε πράγματι δώσει εἰς τὸν Θράσυλλον ἱκανὸν χρημάτων ποσὸν ἀπέναντι κτηματικῆς υποθήκης, τελευταῖον δὲ παρεχώρησεν οὗτος καὶ τὸ λοιπὸν τῶν κτημάτων του μέρος εἰς ἐκείνον ἀντὶ ὀρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποιον εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ. Διότι δὲν ἠδύνατο βέβαια πλέον νὰ παραμείνῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ὅτι δὲ εἶπεν εἰς τὸν ληστὴν περὶ τῶν σχεδίων του ὡς πρὸς τὴν Χαριτῶ, δὲν εἶχεν ἔτι ὀριστικῶς ἀποφασίσει, διότι σοβαρῶς

δὲν εἶχε ποτὲ σκεφθῇ περὶ τῆς ὅλης υποθέσεως. Ἐπὶ τέλους, ἂν τὰ πράγματα ἀπέβαινον καὶ κακῶς, ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ τὴν κώρην ὡς δούλην ἐν τῇ ξένῃ.

Ὁ ληστὴς ὑπέσχετο νὰ κάμῃ ὅλα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θράσυλλου, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτόν, ἀναχωροῦντα, βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ καὶ τῷ εἶπε: „Αὐτὰ εἶνε προκαταβολὴ μόνον· ὅταν ὅλα τὰ κατορθώσῃς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, θὰ λάβῃς ἀκόμη διπλοῦν ποσόν. Καὶ πάλιν ὅμως Σὲ λέγω, νὰ μὴ πάθῃ ἡ κώρη τὸ παραμικρόν, καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ Σ' εὐχαριστήσω ἐγώ.“

Βλασφημία καὶ ὄρκοι τοῦ ληστοῦ ἐπεσφράγισαν τὴν προφορικὴν συνεννόησιν τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, ἐχωρίσθησαν δὲ λαβόντες ἐκάτερος ἐναντίαν ὁδόν.

X.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἐπαύριον ἐκάθητο ἡ Χαριτῶ ὅπως πάντοτε ὑπὸ τὸ θολωτὸν τοῦ κήπου περίπτερον. Ἡ καρδιά της ἐβαυκαλᾶτο ὅτε μὲν ὑπὸ εὐαρέσταν, ὅτε δὲ ὑπὸ λυπηρῶν σκέψεων, διότι καὶ αὕτη ἡ θλίψις εἶνε εἶδος ἀπολαύσεως διὰ τοὺς ἐρῶντας. Δὲν παρετήρησεν ὅτι εἶχεν ἤδη νυκτώσει, ἔτι δ' ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ προΐδῃ, ὅτι διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ κήπου θύρας, ἣτις ἦτο ἀνοικτὴ, εἶχε διολισθήσει φοβερός τις ἄνθρωπος, ὅστις παρεφύλαττεν εἰς τοὺς ἐκεῖ πλησίον θάμνους, ὡς λαίμαργον ἀρπακτικὸν θηρίον παραμονεύει βόσκουσιν ἔλαφον. Ὅταν ἡ Χαριτῶ ἐγερθεῖσα διῆλθεν ἔλαφρως βηματίζουσα παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην θύραν, αἴφνης ἀνεπήδησε καὶ ὤρμησεν ἐπ' αὐτὴν ρωμαλέος τις ἄνθρωπος, ὅστις ἐντὸς τῶν βραχιόνων του τὴν μετέφερεν ἔξω τοῦ κήπου. Τὴν φωνὴν τῆς κώρης ἀπέπνιξεν εὐκόλως ἡ χεὶρ τοῦ ληστοῦ καὶ οὐδὲν ὡς ἐκ τούτου ἠκούσθη εἰς τὰ περίεξ, διότι εὐθὺς ὁ ἄγριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶπεν εἰς τὴν Χαριτῶ: „Σιωπῇ, διότι ἄλλως εἶσαι χαμένη καὶ θὰ βάλωμε φωτιά ἔσθ' ὅστις τοῦ πατρός Σου καὶ θὰ σκοτώσωμεν ὅλους μέσα ἐκεῖ. Σιώπα καὶ δὲν θὰ πάθῃς τίποτε· θὰ Σ' ἐλευθερώσωμεν μὲ χρηματικὰ λύτρα.“

Ἡ πεφοβισμένη κώρη ἐσκέφθη εἰς ὅποιον κίνδυνον θὰ ἐνέβαλλε τοὺς οἰκείους της κραυγάζουσα καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπησε. Ὅταν ὅμως ἀκολουθοῦσα τὸν ληστὴν ἐφθάσεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀνέμενε τὸ δι' αὐτὴν προωρισμένον ὑπο-

ζύγιον, εἶπε πρὸς αὐτόν: „Θά σιωπήσω καὶ θά Σε ἀκολουθήσω ἡσύχως, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ὄρον.“ — „Καὶ ποῖον ὄρον;“ ἠρώτησεν ὁ ληστής. — „Ὅτι κανεὶς δὲν θά βάλῃ τὸ χερί του ἐπάνω μου“, ἀπεκρίθη ἡ κόρη μὲ ἀποφασιστικὸν καὶ ἔντονον ὄφρος. — „Αὐτὸς ὁ ὄρος, κόρη μου, θά τηρηθῇ, καὶ ἡσύχασε“, ἀπεκρίθη ὁ Στράτων ἀσμένως.

Καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου καὶ ἤρχισεν ἡ συνοδεία νὰ προχωρήσῃ, μέχρις οὗ παρέκαμψε, διαβάσας ἀβαθείς τι τοῦ ποταμοῦ μέρος, τὴν γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπου περιεμένον ἄλλοι τινὲς ἐκ τῆς συμμορίας καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου. Καὶ πολλοὶ ἀκόμη ἄλλοι εἶχον διαταχθῇ νὰ ἐνεδρεύωσι πλησίον τοῦ κήπου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαγωγῆς, καὶ δύο ἴσταντο μάλιστα πρὸ τῆς μικρᾶς ἐκείνης θύρας, διὰ νὰ φονεύσωσι βέβαια πάντα, ὅστις ἐξήρχετο ἐκεῖθεν πρὸς καταδίωξιν. Ἀφοῦ δὲ κανεὶς δὲν ἐφάνη, ἀφῆκαν καὶ αὐτοὶ μετ' οὐ πολλὴν τὴν θέσιν των, καὶ προσῆλθον εἰς συνάντησιν τῶν ἐν τοῖς θάμνοις παραφυλαττόντων, καὶ ὅταν ἐνόμισαν, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς των ἐφθασεν ἤδη πιθανῶς εἰς τὸ δάσος μετὰ τῆς βορᾶς του, διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους διευθύνσεις, καθ' ἃς εἶχον ὁδηγίας.

Ὅταν ὁ Στράτων ἐφθασεν εἰς τὴν πρώτην ταύτην τοῦ δάσους ἐσχатиάν, ὅπου τὸν ἀνέμενον πέντε ἄνδρες καὶ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος τοῦ Θρασύλλου, ὡς ὁδηγός, παρετήρησε μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτόν, ὅτι πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Φιλοκλέους, ἥτις ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου, ἔτρεχον ἐπάνω κάτω μὲ ἀνημμένους δάδας, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἤρχισαν ἤδη ν' ἀναζητῶσι τὴν ἀπαχθεῖσαν κόρην. Ἐπετάχον λοιπὸν καὶ οἱ λησταὶ τὴν πορείαν των διὰ τῶν δασῶν τῆς Κνημιδος καὶ διηρμυθύνθησαν πρὸς τὴν Οἶτην. Ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου προεπορεύετο ὁδηγῶν τὸ ὑποζύγιον, ἠκολούθουν δὲ οἱ λοιποί. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινοτάτη καὶ δυσκόλον ἦτο τὸ ἔργον τοῦ ὁδηγοῦ· θά ἦτο δὲ τῇ ἀληθείᾳ θαῦμα ἂν δὲν παρεξέκλινε κατὰ τὴν πολυσχιδῇ καὶ κατάφυτον ἐκείνην ἀτραπὸν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ εἶπεν ὅτι παρεξετράπησαν ἤδη τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ὅτι δὲν ἤξευρε πλέον καὶ αὐτὸς τοῦ ἐπὶ γαίνον. Ὁ Στράτων ὅμως ἔπεσεν ἀδυσώπητος κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμαστίγωσεν ἀνηλεῶς καὶ ἐπλήγωσε τὴν ράχιν τοῦ ἀτυχοῦς δούλου διὰ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους του· κατόπιν τὸν διέταξεν ὀργίλως νὰ προχωρήσῃ καὶ τὸν ἠπειλήσεν, ὅτι θά τὸν διαπεράσῃ διὰ τοῦ ξίφους του, ἂν δὲν τοὺς ἐπαναφέρῃ ὡς τάχιστα εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Στενάζων καὶ μένεα πνέων ἔσurreν ὁ δοῦλος τὸ ὑποζύγιον μὲ τὴν ἐπ' αὐτοῦ τρέμουσαν παρθένον, ἐχάρη δέ, ὅταν μετ' οὐ πολλὴ ἐφθασεν εἰς γνωστὸν αὐτῷ δρόμον. Ἐκ τινων ὅμως λέξεων, τὰς ὁποίας ὁ κακῶθις δούλος ἐξεστόμισε σιγηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ὡσεὶ φιθυρίζων βλασφημίας, ἡ Χαριτὼ ἐνόησεν ὅτι οὗτος ἐσκόπει νὰ δραπετεύσῃ. Τότε ἔλαβε καὶ αὐτὴ θάρρος, καὶ ἐπειδὴ οἱ λησταὶ εἶχον ἤδη μείνει ὀλίγον ὀπίσω, βραδύτερον ἀκολουθοῦντες, ἐκυψε πρὸς τὸν δούλον καὶ ἐφιδύρισε: „Σῶσόν με, καὶ ὁ πατήρ μου θά Σε ἀνταμείψῃ ἡγεμονικῶς, ἂν τὸν εἰδοποιήσῃς ποῦ εὐρίσκομαι.“ Μετὰ μικρὸν ὁ δοῦλος εἶπεν ἐπίσης σιγαλῇ τῇ φωνῇ: „Θά φύγω τώρα, καὶ θά πῶ εἰς τὸν πατέρα Σου ποῦ θά Σε πάγουν.“ Διότι ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου, ὅταν μετὰ τῶν πέντε ἄλλων ληστῶν ἀνέμενε τὸν Στράωνα, εἶχε μάθει παρ' αὐτῶν, ὅτι τέρμα τῆς πορείας των θά ἦνε τὸ ὑπὲρ τὴν κώμην Τευμησσὸν ὄρος Ὑπατον.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἶτης, τὴν ὁποίαν ἔδει ν' ἀναβῶσι. Ἀκόμη ἦτο βαθεῖα νύξ. Ἀφοῦ

προχώρησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ ὁμαλοῦ ὁπωσοῦν δρόμου, ἤρχισε στενὴ καὶ ἀνωφερὴς χαράδρα, πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁποίας ἐξετείνοντο ἐπίσης ἀνωφερῶς πυκνὴ φυτεία καὶ βραχῶδεις διαρροαί. Ὁ δοῦλος ἔσπευδε μετὰ τοῦ ὑποζυγίου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του ἐνῶ οἱ λησταὶ βραδέως καὶ μακρὰν ἀλλήλων ἀνήρχοντο τὴν ἀνώμαλον ἀτραπὸν, χωρὶς νὰ προσέχωσιν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ὁδηγοῦ. Αἴφνης ὅμως παρέκαμψεν αὐτὸς μόνος δεξιᾷ καὶ ἐχώθη εἰς τὸ φύλλωμα, καὶ τὸ ὑποζύγιον ἐξηκολούθησεν ἄνευ τοῦ ὁδηγοῦ βραδέως τὸν δρόμον του, εἰς τρόπον ὥστε οἱ λησταὶ δὲν ἐνόησαν τί συνέβη. Μόλις ὅτε διαβάντες τὸ στενὸν ἐφθασαν εἰς εὐρυχωροτέραν θέσιν, παρετήρησαν ὅτι ὁ δοῦλος εἶχε δραπετεύσει. Εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ ὕβρεις καὶ αἱ βλασφημίαι τοῦ ληστάρχου καὶ τῶν συντρόφων του. Ἐντὸς τῶν πυκνοτάτων πέριξ φυλλωμάτων, ἐν καιρῷ νυκτὸς μάλιστα, ἦτον ὅλως ἀδύνατον ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ δραπετής, οὐδὲ ὑπῆρχε ὁ πρὸς ἀνίχνευσιν αὐτοῦ χρόνος. „Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν“, εἶπεν ὁ Στράτων, „διὰ νὰ φθάσωμεν πρὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἶτης. Ἀφήστε τὸν κατεργάρη νὰ πάγῃ ὅπου θέλει, θά μπορέσωμεν ναῦρωμεν τὸν δρόμον καὶ μονάχοι μας ἅμα φθάσωμεν μιὰ φορὰ εἰς τὴν κορυφὴν. Ἀπ' ἐκεῖ γνωρίζωμεν ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ὅλα τὰ μονοπάτια.“

Ἄνευ ἀναβολῆς λοιπὸν προχώρησαν. Ἦρχισεν ἤδη νὰ ἐξημερόνῃ, ὅταν διὰ χαμηλῆς τινος ἀτραποῦ ἐφθασαν εἰς τὴν βορείαν τῆς Οἶτης πλευράν, παρακάμψαντες δ' ἐκεῖθεν πρὸς τ' ἀριστερά, ἐτράπησαν δι' ἄλλου στενοῦ, ὅπερ ἔφερεν αὐτοὺς μετ' ὀλίγον εἰς γνωστὴν τοῦ ὄρους ἐκείνου θέσιν. Φαλακρὸν σχεδὸν καὶ βραχῶδες ἐπίπεδον κατέληγε ὑπὸ ἀποτόμους τῶν βράχων κορυφὰς εἰς γωνίαν, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας μόλις διέκρινέ τις τὸ στόμιον τρώγλης. Αὕτη, μακρὰν οἰαζομένη κώμης ἢ καὶ ἀπλῶς διαβατῆς ὁδοῦ κειμένη, ἦτο καταφύγιον τῶν ληστῶν, εἰς ὃ παρέμενον ἐνίοτε, ὡς αἰεὶ εἶχον νὰ ληστεύωσι τοὺς κατοίκους τῆς κάτωθεν εὐφόρου καὶ πλουσίας τοῦ Σπερχειοῦ πεδιάδος. Ἐδῶ λοιπὸν ἐσταμάτησε καὶ ἡ συμμορία διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας καὶ νὰ φάγῃ τι. Καὶ ἡ Χαριτὼ ὑπήκουσεν εἰς τὴν φυσικὴν ἀνάγκην καὶ ἔφαγεν ὀλίγον ἐκ τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον οἱ λησταὶ μετ' ἑαυτῶν. Ὁ Στράτων αὐτὸς ἔφερε διὰ τὴν κόρην ποτήριον ὕδατος ἐκ τῆς ἐκεῖ που ἀναβλυζούσης πηγῆς, ἥτις ἐκηπιδῶσα ἀπὸ βραχῶδους τινὲς ρωγμῆς κατέπιπτεν, εἰς ἄλλην καὶ οὕτω ἦτον ὅλως ἀφανὴς μακρόθεν. Ἡ Χαριτὼ δὲν εἶχε τῷ ὄντι νὰ παραπονεθῇ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν περιποίησιν τῶν ληστῶν· οἱ ὡμοὶ ἄλλως καὶ κακοῦργοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπεδείκνυσαν ἀληθινὸν τινὰ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀθώαν κόρην, ὡς δοῦλοι πρὸς κυρίαν, ὁ δὲ Στράτων πολλάκις ἐδοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διαβεβαιῶν αὐτήν, ὅτι οὐδὲν κακὸν θά πάθῃ καὶ ταχέως θά ἐλευθερωθῇ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνη ἦτον ἡσύχος, ὅσον ἡδύνατο νὰ ἦνε ἡσύχος παρθένος ἀπρόσστατος καὶ εἰς τοῦτο εἶδος τοιούτων ὄντων ἐγκαταλελειμμένη. Ἐν μόνον ὅμως κατέθλιβε τὴν καρδίαν της, ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν οἰκείων της, οἵτινες ἠγγόουν τί ἀπέγεινεν ἡ κόρη των.

Οἱ λησταὶ ἐξηπλώθησαν πρὸς ὕπνον κατὰ γῆς, ἐνῶ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐφύλαττεν ἐξυπνος καὶ τὸ ὑποζύγιον ἐζήτηε εἰς τὰ πέριξ τὴν τροφὴν του. Ἡ Χαριτὼ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἀκρας ἐνὸς βράχου καὶ ἐκεῖθεν ἔρριψε τὸ τεθλιμμένον της βλέμμα ἐπὶ τὴν εὐρείαν τοῦ Σπερχειοῦ πεδιάδα, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς Οἶτης καὶ καταφύτων ὑψωμάτων τῆς Ὀδρυος ἐκτείνεται παραλλήλως πρὸς τὸν Κηφισὸν καὶ φέρει τὰ ὕδατά του.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ.

Εἰκὼν ὑπὸ 'Ρόζενταλ.

πρὸς τὸ Ποσειδῖον ἀκρωτήριον. Αἱ πηγαί του ἀνέρχονται πρὸς τὰ μεσημβρινώτερα, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ὀθρυς ἐνοῦται μετὰ τὸν Πίνδον καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Τευμησσοῦ ὑπερέχουσι τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ ἀγρία ἐκεῖνη καὶ ὀρεινὴ χώρα, ἄξενος καὶ ἔρημος, τρόπον εἰς τοὺς περίξ κατοικοῦντας ἐμπνέουσα ὡσεὶ κατοικητήριον δαιμόνων, ἦν ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐσκόπουν νὰ φέρωσιν οἱ κλέπται τὴν Χαριτὴν μας. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ πορείαν ἐπιπονωτάτην καὶ μέχρι τῶν μέσων τῆς ἄλλης νυκτὸς διαρκέσασαν ἐφθασαν οἱ λησται μετὰ τῆς λείας τῶν εἰς τὸ ὄρεινὸν ἐκεῖνο κρησφύγετόν των.

Πρὸς τὸ ἀκρότατον ἐκεῖνο ὕψωμα ἔδει ν' ἀναβῇ τις διὰ στενῆς καὶ ἐλικοειδοῦς ἀτραποῦ. Ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς ὑπῆρχεν ἐπίπεδος καὶ ἱκανῶς εὐρεῖα ἔκτασις, παρὰ τὸ στόμιον δὲ τῆς στενῆς ἀναβάσεως πυργοειδὲς καὶ ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων σωζόμενον ἐκεῖ οἰκοδόμημα, τὸ ὅποσον ἡδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τελεσφόρως τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν ἀπὸ πάσης βιαίας ἐκ τῶν κάτω ἐφύδου. Καὶ ἐπὶ τῆς στενῆς ἀνόδου ὑπῆρχον διεσκορπισμένα ἄλλα μικρότερα ὀχυρώματα, τὰ ὅποια διαρκῶς ἐφρουροῦντο. Ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ πύργου ὑφῆυτο ἄλλο ὀχύρωμα, ἰσχυρότερον τοῦτο καὶ ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον πολλὰ δώματα χειροποίητα εἰς μέγα βάθος ἐκτεινόμενα. Ταῦτα ἐχρησίμευον ὡς σιτοβολῶνες καὶ ὑπνωτήρια τῶν ληστών. Πλουσιωτάτη φυτεία ἐκάλυπτε ἀμφότερα τὰ ὀχυρώματα ταῦτα, τὰ ὅποια λόγῳ ἀσφαλείας μόνον πρὸς φωλεὰς πτηνῶν παραβάλλονται.

Ὅταν ὁ Στράτων ἐφθασε μετὰ τῆς συνοδείας του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βραχῶδους ἐκείνου ὕψωματος, διέταξε τὴν Χαριτὴν νὰ καταβῇ τοῦ ὑποζυγίου καὶ τοὺς ἄλλους νὰ προπορευθῶσι κατὰ τὴν ἀνοδὸν. Ἡ δυστυχὴς κόρη ὑπήκουσε κλαίουσα καὶ περιτρώμος. Ἰδιαιτέρος συριγμὸς τοῦ ληστάρχου ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν του, καὶ ὅταν διὰ μικρᾶς θύρας εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου ἐνεφανίσθη πληθος ἀπαισίων μορφῶν· μέγας ἀριθμὸς ληστών προῆλθεν ἀπὸ πολλῶν ὁμοῦ διευθύνσεων καὶ ἐχαιρέτισαν τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἔμειναν ἐκπληκτοὶ θεωροῦντες τὴν ὄχραν καὶ ἐξηντημένην κόρην, ἥτις μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ ὑγρὰ ὄμματα μόλις ἡδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ ποδός. Ὁ Στράτων κυρίως ἦτον ὑπαρχηγὸς τῆς ὅλης ἐκείνης συμμορίας, ἀνέλαβε δὲ τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν, ὅταν πρό τινας ἔμαθεν ὅτι ὁ ἀνώτερός του ἀρχηγὸς ἐξέδραμεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου ἐσκόπει νὰ παραμείνῃ ἐπ' ἀόριστον χρόνον. Πρώτη φροντίς τούτου κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο νὰ διατάξῃ αὐστηρῶς τοὺς παρόντας ληστές, νὰ πρόσενεχθῶσι πρὸς τὴν αἰχμάλωτον κόρην μεθ' ὅλου του σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς, ἥτις ἤρμοζεν εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ θέσιν τῆς οἰκογενείας τῆς. Γραῖα τις ὑπηρέτρια, ἥτις κυρίως παρεσκεύαζε τὴν τροφὴν τῆς συμμορίας, ἦτο δὲ καὶ ἡ μόνη γυνὴ μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ πύργου, προσεκληθὴ καὶ ἀμέσως παρηγγέλθη νὰ ὀδηγήσῃ τὴν κόρην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δευτέρου ἐν τῷ πύργῳ πατώματος καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ πᾶν ὅ,τι θὰ καθίστα ὡς εὐαρεστοτέραν τὴν παρὰ τοῖς λησταῖς βραχεῖαν αὐτῆς διαμονήν.

Ἡ γραῖα γυνὴ συνεπάθησεν ἀμέσως τὴν τεθλιμμένην παρθένον, καὶ ὅταν ἐφθασαν ὁμοῦ εἰς τὸ ὑποδειχθέν δωμάτιον εἶπε φιλοφρόνως πρὸς αὐτήν: „Ἡσύχασε, κορίττι μου, δὲν θὰ Σοῦ συμβῇ κανὲν κακὸν ἐδῶ πέρα. Τόσα χρόνια τώρα, ποῦ εἰμαι ἡναγκασμένη νὰ μένω ἐδῶ, ἔχουν ἔλθει πολλά κορίτσια, ἥσαν Ἐσένα τὰ κακόμοιρα, καὶ ὅλα ἔμειναν ἑαυτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο. Κανεὶς ὅμως κλέπτης δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τὰ μιλῇσῃ κἄν, καὶ ἔμεναν μόνον ὀλι-

γας ἡμέρας, καὶ κατόπιν τὰ ἐλευθέρωνεν ὁ ἀρχηγός. Καὶ Σὺ ἔσση θὰ ἐλευθερωθῇς, κόρη μου, καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ μὴν ἦσαι ἔσση λυπημένη ταῖς ἡμέραις ποῦ θὰ μείνης ἐδῶ. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον εἶνε εὐμορφὸ καὶ ἀναπαυτικό, καὶ κανεὶς δὲν Σ' ἐμποδίζει, ὅταν θέλῃς, νὰ περιπατῇς καὶ ἔξω καὶ νὰ πηγαίνῃς ἀκόμη καὶ εἰς τὴν δάσος. Μὴ βάλῃς ὁμῶς ποτὲ ἔσταν νοῦν Σου νὰ φύγῃς· αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Καὶ ἐγὼ ἤθελα τώρα τόσα χρόνια νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν γίνεται. Ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ζωὴ ἀνάμεσα ἔστους ἐλεεινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποῦ τοὺς μαζεύουν ἀπὸ τὰ καταπάτια ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ καλὰ νὰ τὰ πάθω! Ἐσση πρέπει νὰ πληρωθῶν ἡ ἀμαρτία μου. Ἡμουν, ποῦ λέγεις, μαγεύρισσα εἰς ἓνα καπηλειό· ἔστὰ Ἰπάτα, ἐκεῖ κάτω ἔστο λειβάδι τοῦ Σπερχεῖου. Ἡ ζωὴ τοῦ δούλου εἶνε τὸ χειρότερο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον, κόρη μου, ὅταν μάλιστα πέσῃ κανεὶς εἰς κακῆς κυρίας χέρια. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κυρία μου ἦτο μία σωστὴ Ἐρινύς· συμφώνησα κί' ἐγὼ μὲ τὸν Τληπόλεμον, τὸν τωρινὸν ἀρχηγόν τῆς συμμορίας μας, καὶ ἦλθα μαζὶ του ἐδῶ· ἤρχετο συχνὰ ἐκεῖ ἔστὰ καπηλειό, δὲν ἤξευρα ὅτι ἦτο ἀρχιληστής καὶ ἐπεισθῆκα ἔστους λόγους του. Μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ με πάρῃ γυναῖκά του, τώρα ὁμῶς εἰμαι μαγεύρισσα, καὶ κάμνω ὅλαις τῆς δουλειᾶς, καὶ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Μὲ τὸν καιρὸ συνείδησα αὐτὴν τὴν ζωὴ καὶ τώρα πλέον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω πάλιν ἀνάμεσα ἐς καλοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ τοὺς ντρέπομαι κί' ὅλας, κορίττι μου.“

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ὁμιλοῦσα ὁλονὴν ἡ γραῖα, μέχρις οὗ τέλος ἐνθυμήθη ὅτι εἶχε νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δυστυχῆς κόρης. Ἡ Χαριτὴν παρεδόθη εἰς τὴν τύχην τῆς παρηγορουμένη μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα, ὅτι ταχέως θ' ἀπολυτρωθῇ καὶ θ' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς οἰκείους τῆς. Εἶχε δ' ἀναθέσθαι ὅλας τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὸν δούλον ἐκεῖνον, ὅστις διέφυγε τοὺς ληστές ἐπὶ τῆς Οἴτης καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τῆς.

XI.

Ἡ ἐλπίς τῆς Χαριτοῦς αὕτη δὲν ἐματαιώθη. Ὁ δούλος ἐκεῖνος ἔμεινεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀκίνητος μέχρις οὗ ἐπεισθῆ, ὅτι οἱ λησται δὲν ἐσκόπευον πλέον νὰ τὸν ἀναζητήσωσι καὶ ὅτι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των καὶ ἀνευ ὀδηγοῦ· ἀνερχομένη λοιπὸν εἰς τὴν ἀμέσως πλαγίαν καὶ ἀπὸτομον τῆς χαράδρας πλευρὰν καὶ λαβὼν τὴν πρὸς μεσημβρίαν διεύθυνσιν ἐφθασεν εἰς τὴν βορειοτέραν τῆς Οἴτης κλιτύν, ὅπου ἤξευρεν ὑπάρχουσαν μίαν ἑπαυλιν. Ἡ ἑπαυλις αὕτη ἀνῆκεν εὐτυχῶς εἰς τὸν Ἡρακλεώτην Χαιρέαν. Παρὰ τὴν θύραν ἐφύλαττον δύο μεγάλοι κύνες, ὅμοιοι μὲ τοὺς ὁμηρικὸς ἐκείνους, ὅτινες ἦσαν οἱ πιστοὶ σύντροφοι τῶν ποιμένων, καὶ ὁποῖους καὶ σήμερον βλέπομεν εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι ποιμνία· οἱ κύνες οὗτοι ἀνεπῆδησαν ὑλακτοῦντες καὶ θὰ ἐφώρμων κατὰ τοῦ δούλου, ἐὰν ὁ συριγμὸς καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ νεαροῦ ἀγρότου, ὅστις σπεύδων προσῆλθε πρὸ τῆς θύρας, δὲν τοὺς ἀνέστελλε. Αὐτὸς ἦτον ὁ Κτησίας, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Χαιρέα, ὅστις τὸν εἶχε στείλει ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν παρακειμένων κτημάτων καὶ τῶν κτηνῶν. Ἐνευσε πρὸς τὸν δούλον νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει. Ὁ δούλος διηγήθη τὰ συμβάντα, ὅτι δηλ. ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκ Χαιρωνείας Φιλοκλέους ἀπῆλθεν ὑπὸ τῶν ληστών εἰς τὰ ὄρη, ὅπισθεν τῶν Ἰπάτων, ἐκεῖ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο δούλος Θρασύλλου τοῦ Ἐλατέως, ὅστις τὸν ἔδωκεν εἰς τοὺς

ληστὰς ὡς ὁδηγόν, καὶ ὅτι ἐδραπέτευσε κατὰ τὴν πορείαν διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τῆς κόρης Φιλοκλέα.

Ὁ Κτησίας, ὅστις οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγη, ἀκούσας ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν δοῦλον, ὅτι ὁ Φιλοκλῆς ἦτο παλαιὸς τοῦ πατρὸς του φίλος, ὅτι ὁ ἴδιος θὰ σπεύσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Ἡράκλειαν καὶ ὅτι ἐκεῖθεν εὐθὺς θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Φιλοκλέα. — „Ἀλλὰ τὴν ἀμοιβήν, ποῦ θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπήγαινα εἰς τοῦ Φιλοκλέους;“ ἠρώτησε διαπορῶν ὁ δοῦλος. — „Θὰ λάβῃς ἐξάπαντος τὴν ἀμοιβήν Σου, φίλε μου· ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τοῦτο“, εἶπεν ὁ Κτησίας. Μετὰ ταῦτα παρεκάλεσεν αὐτὸν ὁ δοῦλος, νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ μείνῃ ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ νὰ ὑπηρετῇ αὐτοῦ ὡς δοῦλος, διότι δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν παλαιὸν κύριόν του. Εἰσηκούσθη ἡ παράκλησίς του, καὶ ὁ Κτησίας ἔσπευσεν εἰς Ἡράκλειαν.

Ὅταν ὁ Χαιρέας ἔμαθε τὸ ἀτύχημα τοῦ φίλου του, ἀμέσως ἔστειλε τοὺς δύο πρεσβυτέρους υἱοὺς του μὲ τοὺς ταχύτερους ἵππους του εἰς τὴν Χαιρώνειαν· αὐτοὺς ἐτράπη πρὸς τὰ Ὑπατα διὰ νὰ καταγγείλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρχὰς καὶ ἀπαιτήσῃ τὴν κατὰδίκην τῶν ληστῶν, οἱ ὅποιοι πιθανῶς θὰ εὐρίσκοντο ἀκόμη καθ' ὁδόν, ἢ τὴν σύλληψιν αὐτῶν ἐν αὐτῷ τῷ πύργῳ των.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Χαιρέα ἐφθασαν εἰς τὴν Χαιρώνειαν πρὸ τῆς ἑσπέρας, εὗρον δὲ τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέους εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ θλίψιν. Εἰς μάνην εἶχε γείνει ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἀφοῦ ἐβεβαίωθησαν ὅτι ἡ κόρη ἐγένεν ἄφαντος, πᾶν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ πρὸς ἀνίχνυσίν της. Ὁ Φιλοκλῆς καὶ ὁ Φυλλίδας, ὅστις ἐλησμόνησεν ὅλως διόλου τὰς πληγὰς τοῦ βραχίονός του, οἱ δοῦλοι τοῦ οἴκου, οἱ ἐν τῇ πόλει φίλοι, πάντες ἦσαν ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐζήτουν ἐν τῇ πόλει καὶ εἰς τὰ πέριξ τὰ ἔγνη της· ὁ Φυλλίδας εἶχεν ἀναχωρήσει ἑφιππος μὲ συστατικὴν τοῦ Πλουτάρχου εἰς τὴν Δαυλίδαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἑλάτειαν, διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῆς αὐτοῦ ρωμαϊκῆς φρουρᾶς, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχηγοὶ προθύμως διέθεσαν ὅλους τοὺς ἐνόπλους ἄνδρας των. Ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φιλοκλέους ἠγνόνουν ἔτι ἐὰν κατωρθώθῃ τι· ὁ Φυλλίδας, μικρὸν πρὶν ἀφίχθῶσιν οἱ νεανίαι ἐκ τῆς Ἡρακλείας, εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Ἑλατείας καὶ ἔφερε τὴν εἶδσιν, ὅτι ὁ Θράσυλλος εἶχε γείνει ἐπίσης ἄφαντος καὶ ὅτι εἶχε προηγουμένως πωλήσει ὅλα τὰ κτήματά του. Ἡ ὑπόψια, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχον συλλάβει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τούτου τοῦ οἴκου των, ἐγένε τῶρα εὐλογώτερα, οὐδεμίαν δ' ἔμεινε περὶ τῆς ἐνοχῆς του ἀμφιβολία ἐκ τῶν πληροφοριῶν τῶν υἱῶν τοῦ Χαιρέα. Παρηγοροῦντο ὅμως ὀλίγον, μαθόντες ὅτι ἡ Χαριτὼ ἐξῆ ἀκόμη καὶ ἐξῆ εἰς γνωστὸν πλεόν εἰς αὐτοὺς μέρος. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὁ μὲν Φιλοκλῆς νὰ μείνῃ παρὰ τῇ μητρὶ, ἥτις ἐκοίτετο ἀσθενήσασα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης, ὁ δὲ Φυλλίδας μετ' ὀλίγας ὥρας, μέχρις οὗ δηλ. ἀναπαυθῶσιν οἱ ἐξ Ἡρακλείας προσδραμόντες φίλοι του, νὰ κινήσῃ ἀμέσως ὀπίσω μετ' αὐτῶν εἰς Ἡράκλειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὑπατα διὰ νὰ διενεργήσωσιν ὁμοῦ τὰ πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀτυχοῦς Χαριτοῦς ἀναγκαιοῦντα.

Ἐν Ἡρακλείᾳ παρέμεινεν ὁ Φιλοκλῆς ἐπὶ βραχὺν χρόνον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Χαιρέας. Κατόπιν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Κτησίου εἰς Ὑπατα. Ὅταν καθ' ὁδὸν ἐφθασαν εἰς μέρος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνωφέρεια τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταβῶσι τῶν ἵππων καὶ νὰ σύρῳσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, συνήντησαν γηραλέον ἄνδρα, ὅστις ἔφερεν ἐπ' ὤμων κιβώτιον καὶ ἀνέβαινε βραδέως. Οὗτος ἐξήτασε μετὰ περιέργων βλεμμάτων τοὺς δύο νεανίας καὶ αἶφνης ἀποταθείς

πρὸς τὸν Φυλλίδαν εἶπε: „Ἡ εὐγενία Σου, θοὴ ἦλθες ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσῃς τὴν δυστυχῇ Χαριτῶ.“

„Καὶ πῶς με γνωρίζεις, τοῦ λόγου Σου;“ ἠρώτησεν ὁ Φυλλίδας.

„Βέβαια καὶ Σὲ γνωρίζω, ἀφεντικό“, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. „Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Λεβαδίαν καὶ ὀνομάζομαι Χρέμων. Ἐρχομαι πολὺ συχνὰ εἰς τὴν Χαιρώνειαν. Πωλῶ εἰς τὰ χωριά ἐδῶ παντοῦ τῆς πραγματείας μου καὶ ταῖς ἀλοιφαῖς ποῦ μὲ δίδει ὁ Φιλοκλῆς, ὁ πατέρας Σου. Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ πατέρας Σου καὶ πάντοτε μὲ φέρεται ἔάν καλοθελητής. Ἦθελα νὰ εὐρεθῇ καμμιά περίστασις, διὰ νὰ τὸν δείξω πόσον τὸν εὐγνωμονῶ. Νομίζω ὅμως, ὅτι σήμερα ἔμπορεῖ αὐτὸ νὰ γείνῃ“, προσέθηκε μετ' ὀλίγας στιγμᾶς. „Ἴσως ἔμπορῶ νὰ Σᾶς βοηθήσω διὰ νὰ εὕρετε καὶ νὰ ἐλευθερώσετε τὴν Χαριτῶ.“

„Λέγεις, καλὲ μου ἄνθρωπε; Μεγάλην χάριν θὰ μ' ἔχαμνες τῷ ὄντι.“

„Χθὲς ἤκουσα, ὅτι ἡ κόρη τοῦ Φιλοκλέους πιάσθηκεν ἀπὸ τοὺς κλέπτας καὶ τὴν πήγανε εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖ, πῶς ἀπ' τὰ Ὑπατα. Αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι, ἕνας ἢ δύο μαζῇ ἔρχονται καμμιά φορὰ καὶ ἔστὰ χωριά ἐδῶ καὶ ἔτσι γνωρίζω πολλοὺς. Εἰς τὸ καπηλειό, ποῦ μένω τὸ βράδυ εὐρίσκω συχνὰ πολλοὺς, καὶ πρέπει νὰ τοὺς πλησιάζω, διότι ἄλλῳς πρέπει νὰ φορτώσω τὴν δουλειά μου ἔσθ' ὅταν πετεινός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχω ἀσφάλειαν εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ εἰς τοὺς πλεόν μοναχικοὺς δρόμους· ὅταν μὲ εὔρουν καὶ ὀλομόναχο, δέν με πειράζουν. Ἀλλὰ χάριν τοῦ Φιλοκλέους ἔμπορῶ νὰ κόψω τὰς σχέσεις μου μ' αὐτὸ τὸ σκυλολόγι.“

„Καὶ τί ἐλπίζεις τώρα νὰ κάμῃς, φίλε μου; Ὁ Φιλοκλῆς θὰ Σὲ ἀντήμειβε πλουσιοπαρόχως καὶ δὲν θὰ εἶχες καμμίαν ἀνάγκην πλεόν νὰ γυρνᾷς μὲ τῆς πραγματείας Σου.“

„Διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀφεντικό, δὲν ἀπαιτῶ τίποτε“, εἶπεν ὁ Χρέμων. „Ἐκέρδισα ἕως τώρα ἀρκετὰ καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ παραιτήσω τὴν δουλειά μου. Ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα, πολλὰ χρήματα διὰ τὸ σχέδιον, τὸ ὅποιον ἔχω. Σκέπτομαι δὴλα δὴ νὰ κατορθώσωμεν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλέπτας νὰ προδώσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πηγαίνωμεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέρος των καὶ νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸ κορίτσι. Διὰ χρήματα ὅλα τὰ κάμνουν αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον, ἤγουν πῶς θὰ ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κλεπτῶν τὸ κορίτσι, αὐτὸ ἔσεῖς πρέπει νὰ τὸ συλλογισθῇτε, διότι εἴσθε ἐξυπνότεροι· ἐλπίζω ὅμως νὰ Σᾶς εὕρω ἐγὼ ἕνα ἄνθρωπον.“

„Ἄν τὸ κατορθώσῃς, φίλε μου“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας „μπορεῖς νὰ ζητήσῃς κατόπιν ἀπὸ μένα ὅ,τι θέλεις· εἴμπορεῖς νὰ ὑποσχεθῇς εἰς αὐτόν, ποῦ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὅσα χρήματα καὶ ἂν ζητήσῃ.“

„Ἴσως σήμερα μάλιστα εὕρω ἕνα εἰς τὸ καπηλειό ἔσθ' Ὑπατα. Ἐκεῖ δὲν εἶνε σπάνιοι αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι.“

„Καλὰ λοιπόν“, εἶπε ζωηρῶς ὁ Κτησίας· „εὐθὺς ἅμα εὔρης ἕνα, ἔρχεσαι εἰς τοῦ Πολέμωνος, διὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς· ἐκεῖ θὰ μείνωμεν ἡμεῖς.“

Οἱ δύο φίλοι ἵππευσαν καὶ ἀνεχώρησαν πρῶτοι.

„Τὸ ἀτύχημά Σου, ἀγαπητὲ Φυλλίδα“, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Κτησίας, „μ' ἔκαμην ὡς τώρα νὰ λησμονήσω νὰ Σοι ἀνακοινώσω κατι, τὸ ὅποιον ἐμὲ ἀφορᾷ. Αὐτὸς δηλ. ὁ Πολέμων, εἰς τοῦ ὁποίου θὰ καταλύσωμεν τώρα, θὰ γείνῃ μετ' ὀλίγον πενθερός μου. Ὁ πατήρ μου ἐτακτοποίησε πρό τινος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐγὼ ἔμεινα εὐχαριστημένος. Εἶνε

σημαντικὸς καὶ πλούσιος οἶκος, καὶ ἡ μνηστή μου εἶνε ὡραιοτάτῃ καὶ ἡθικωτάτῃ κόρη·

„Χαίρω, φίλε μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „καὶ σοι εὐχομαι νὰ εὐτυχῇς ἐν τῇ μνηστείᾳ σου, οὐχὶ ὅμως καθὼς ἐγώ.“

„Ἰπομονή, Φυλλίδα μου“, ὑπέλαβεν ὁ Κτησίας· „ὅλα θα διορθωθῶν. Πάντοτε θὰ μ' ἔχῃς ἔσθ' ὁ πλευρόν σου, ἕως οὗ ἐλευθερώσωμεν τὴν Χαριτῶ σου.“

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν εἰς τὰ Ὑπατα καὶ ἔτυχον ἐγκαρδίου δεξιώσεως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πολέμωνος. Αὐτοῦ συνήντησαν καὶ τὸν Χαιρέαν, ὅστις μετὰ τοῦ Πολέμωνος ἐπέτυχεν παρὰ τῇ στρατιωτικῇ διοικητῇ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν ταχῆαν ἀναχώρησιν στρατιωτικῆς περιπολίας· δὲν ἀνεκαλύφθησαν ὅμως οἱ ἀπαγωγεῖς. Θὰ εἶχον φθάσει βέβαια οὗτοι εἰς τὸν πύργον τῶν ἡδῆ, καὶ ἐκεῖ ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ.

„Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην“, εἶπεν ὁ Χαιρέας, „νὰ διατάξωμεν ἐνοπλὸν ἐπιθεσιν κατὰ τοῦ ἀσύλου ἐκείνου τῶν ληστῶν, καὶ ὁ εὐγενὴς διοικητὴς ἐφάνη πρόθυμος νὰ διαθήσῃ πρὸς τοῦτο ὅλην τὴν ἐνταῦθα φρουράν, μᾶς ὑπέμνησεν ὅμως συγχρόνως ὅτι διὰ τοῦ ἐσχάτου τούτου μέτρου θὰ διεκινδυνεύομεν τὴν ζωὴν τῆς αἰχμαλώτου κόρης. Τὸ καλλίτερον βέβαια θὰ ἦνε, νὰ ἐλευθερώσωμεν ὡς τάχιστα τὴν Χαριτῶ δι' ὅσων μεγίστων λύτρων.“

„Αὐτὸ θὰ τὸ ἐδοκιμάζομεν ἡμεῖς ἀμέσως“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας, „ἐὰν ἡ ἀπαγωγή δὲν ἐγένετο κατὰ παραγγελίαν τοῦ Θρασύλλου. Αὐτὸς βέβαια θὰ εἶχε σκοπὸν νὰ κρατήσῃ τὴν Χαριτῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ θὰ μᾶς προσέλαβεν εἰς τὴν χρηματικὴν ἐξαγοράν τῆς αἰχμαλώτου. Διὸ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν ἕτερόν τι.“

„Σήμερον ὅμως δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν διὰ τίποτε“, εἶπεν ὁ Κτησίας· „ἴσως ἕως αὔριον θὰ εὐρώμεν μὲ τὸν Φυλλίδαν ἐν σχέδιον καὶ τὸν κατὰλληλον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ διεξαγάγῃ.“ Καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται, ὅτι διὰ τοῦ πραγματευτοῦ ἐκείνου τῆς Λεβαδείας ἐλπίζουσι νὰ δωροδοκῇσιν ἕνα ληστήν, παρεκάλεσε δὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν πενθερόν του νὰ μὴν ἀναμιχθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀφοῦ ἀπεσύρθησαν οἱ δύο φίλοι εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν, ἔμειναν ἄγρυπνοι μέχρις οὗ ἐξεῦρον ὀριστικόν τι σχέδιον κοινῆς ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεφασισαν νὰ μὴ ἀνακοινώσωσιν εἰς κανένα, διὰ νὰ μὴ ἀποτραπῶσι καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι διὰ τῆς μυστικότητος τὴν ἐπιτυχίαν. Λίαν ἐνωρὶς προσῆλθε καὶ ὁ Χρέμων εἰς τοῦ Πολέμωνος καὶ ὠδηγήθη ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Κτησίου, ἀνεκοίνωσε δ' αὐτοῖς μετὰ χαρᾶς, ὅτι εὐθὺς χθὲς τὸ ἐσπέρας συνήντησεν ἕνα ληστήν ἐν τῷ καπηλείῳ, ὅστις ἦτο ἐτοιμὸς νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πάντα ἐναντίον τῶν συντρόφων του. Ἀπῆτει ὅμως διακοσίας λίρας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. „Τετρακοσίας ἔχει“, εἶπεν ἑξαλλος ὁ Φυλλίδας, „ἐὰν ἦνε πιστός. Ἀλλὰ λέγεις, Χρέμων, νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐτόν;“

„Πιστεύω, ἀφεντικό“, ἀπήντησεν ὁ Χρέμων. „Φαίνεται ὁ ἄνθρωπος νὰ σώζῃ ἀκόμη ὀλίγην συνειδήσιν. Βαρέθηκε αὐτὴν τὴν ἀμαρτωλὴν ζωὴν, καὶ τὸ κυριώτερον, ἔχει ἄσπονδον μῖσος ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας. Θὰ προσεβλήθῃ, φαίνεται, βαρέως.“

Ὁ Κτησίας ἐπρότεινε νὰ προσαχθῇ ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, παρήγγειλε δὲ εἰς τὸν Χρέμωνα νὰ τὸν φέρῃ διὰ τῆς πλαγίας παρὰ τὸν οἶκον στενῆς ὁδοῦ καὶ διὰ τῆς ὀπισθίας τοῦ κήπου θύρας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἀπαρατήρητος. Ὅταν

ἐνεφανίσθῃ ὁ ληστής, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ παρᾶσχῃ οἰανδήποτε ἐκδούλευσιν καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης συντροφίας καὶ νὰ γείνη πάλιν τακτικὸς ἄνθρωπος, μεταξύ ἐντίμων ἀνθρώπων ἀναστρεφόμενος. Ὁ Φυλλίδας τὸν ὠμίλησε ἐνθαρρυντικῶς: „Εἴσαι νέος ἀκόμη, φίλε μου. Μὲ τὰ χρήματα, ποῦ θὰ Σε δώσωμεν, μπορεῖς νὰ ζήσης πολὺ εὐμορφα καὶ τακτικά, καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τύχῃς ἀμνηστίας παρὰ τῶν ἀρχῶν διὰ τὸ παρελθόν σου. Ἀκουσον ὅμως τώρα, τί ἔχομεν κατὰ νοῦν. Πρέπει νὰ μὲ πᾶς εἰς τὸν πύργον Σας ἐκεῖ ἔσθ' ὁ βουνά, ποῦ ἔχετε τὸ κορίτσι, καὶ νὰ πῆς εἰς τοὺς συντρόφους σου, ὅτι τάχα θέλω νὰ γίνω κι' ἐγὼ κλέφτης καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὴν συμμορίαν Σας. Ἀμα πᾶμε ἐκεῖ, ἀμα μὲ πᾶς δῆλα δὴ, ἐγὼ τὰ ἐπίλοιπα τὰ κατορθῶναι. Θὰ κυριεύσωμεν τὸν πύργον καὶ θὰ ἐλευθερώσωμεν τὸ κορίτσι. Καὶ πόσοι λέγεις νὰ ἦνε τώρα εἰς τὸν πύργον;“

Ὁ ληστής ἀπεκρίθη: „Ὁ Στράτων ἐπῆγε χθὲς μὲ τέσσαρας ἄνδρας εἰς τὸν Κηφισσὸν διὰ νὰ μαζεύσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ καθ'αὐτὸ ἀρχηγὸς Τληπόλεμος εἶνε μὲ πολὺ περισσοτέρους ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἄλλοι πάλιν εἶνε μονάχοι ἢ καὶ δύο τρεῖς ὁμοῦ εἰς διάφορα χωριά, ὥστε τώρα δὲν θὰ ἦνε περισσότεροι τῶν ὀκτῶ εἰς τὸν πύργον. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔμπορέσωμεν, ἀφεντικό, ἡμεῖς δύο νὰ καταφέρωμεν ὀκτὼ ἄνδρας;“

„Πιστεύεις εἰς τὴν μαγείαν“, ἠρώτησεν ὁ Φυλλίδας, τὸν κλέπτην κυτυπῶν αὐτὸν μὲ ἐμπιστευτικὸν ὄφρος εἰς τὸν ὦμον.

„Καὶ πῶς νὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὰ μάγια, ἀφοῦ ἡ μητέρα μου ἤξευρε τόσον καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα.“

„Καὶ ἄνδρες ὑπάρχουν λοιπόν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν αὐτὴν τὴν τέχνην“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας. „Ἀφῆσέ με λοιπόν, ἐγὼ νὰ τοὺς κάμω μὲ τὴν τέχνην μου. Σὺ ὅμως πρέπει νὰ κάμῃς ὅτι θέλω. Ἀμα φθάσωμεν εἰς τὸν πύργον καὶ μὲ παραδεχθῶν οἱ κλέπται ὡς σύντροφόν των, Σὺ πρῶτος πρέπει νὰ με παρακινήσῃς νὰ τοὺς κεράσω κρασί καὶ νὰ πιούμε ὅλοι δυνατά.“

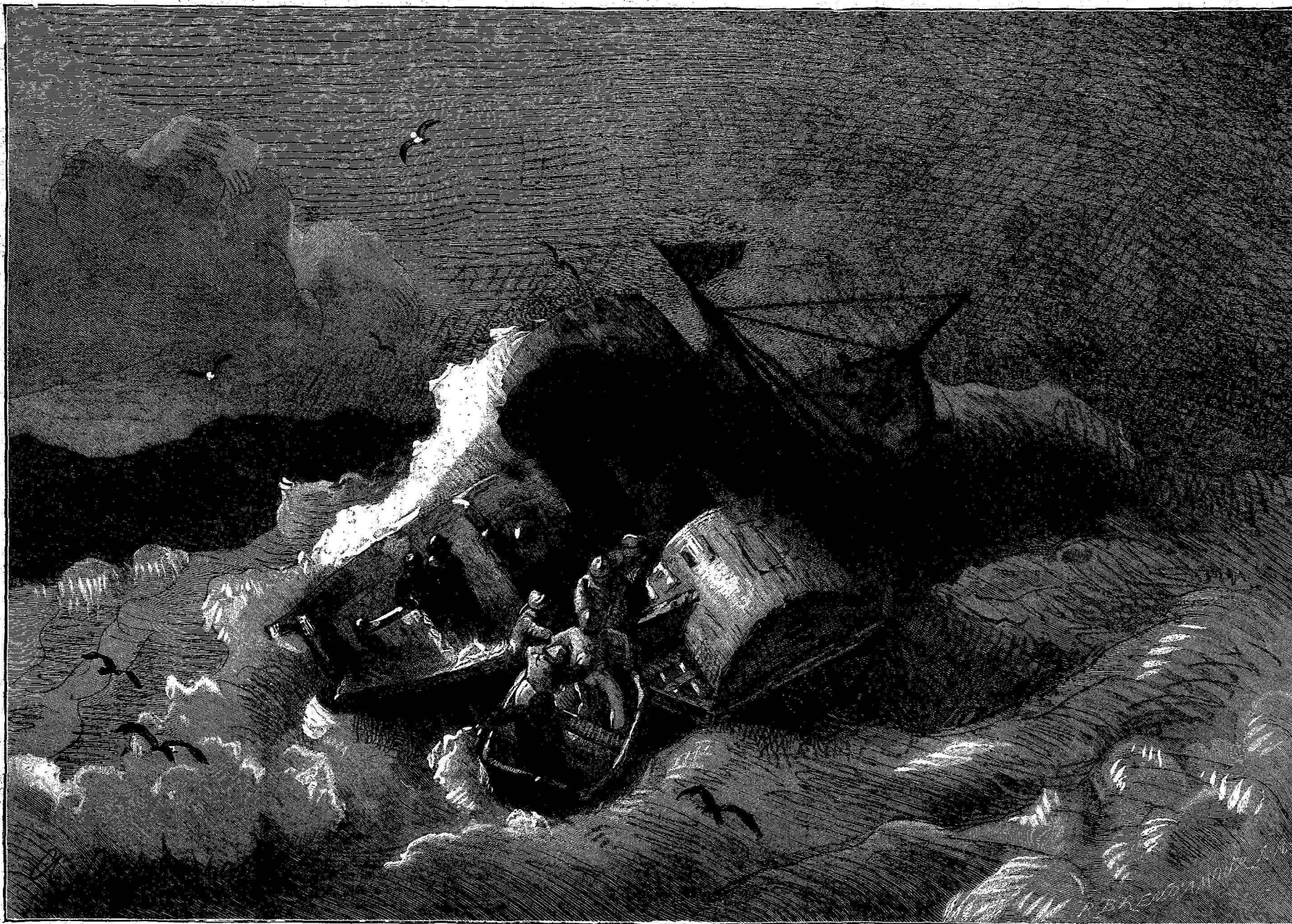
„Τώρα κατάλαβα!“ ἀνεφώνησεν ὁ ληστής καὶ ἐφωτίσθη ἡ μορφή του. „Ὅταν ὅμως ὁ ἀρχηγὸς δὲν εἶνε παρών, δὲν εἶνε διόλου ἀνάγκη νὰ τοὺς κεράσῃ ἄλλος, διὰ νὰ πιοῦν δυνατά. Κάθε βράδυ ἐκεῖνοι μεθοῦν. Καὶ πότε λέγεις νὰ κινήσωμεν ἀφεντικό;“

„Εὐθὺς ἀπόψε τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἡμεθα εἰς τὸν πύργον“, ἀπεκρίθη ὁ Φυλλίδας. „Πρέπει ὅμως καὶ νὰ μὲ πῆς ποῦ θὰ εὑρεθῶμε. Μαζὶ καὶ οἱ δύο δὲν γίνεται νὰ ἐξεέλθωμεν ἀπὸ τὴν πόλιν.“

Ὁ ληστής ὑπέδειξε μίαν θέσιν εἰς ἕν πλησίον δάσος, ὅπου ἤθελε τὸν περιμένει εὐθὺς μετὰ μεσημβρίαν, ὁ δὲ Χρέμων, ὅστις ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ὁδοὺς τῶν πέριξ μερῶν, ἀνέλαβε νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν Φυλλίδαν καὶ κατόπιν νὰ πάγῃ ὁ ἴδιος μὲ τὰς πραγματείας του εἰς τὰ παρακείμενα χωρία. Ὁ Κτησίας ὑπεσχέθη, κατὰ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸ σκότος, νὰ ἔλθῃ μὲ ὀλόκληρον στίφος δούλων πλησίον τοῦ πύργου καὶ νὰ σπεύσῃ ἐκεῖθεν πρὸς βοήθειαν τοῦ Φυλλίδα, ἐὰν παραστή ἀνάγκη.

XII.

Ἐν τῷ πύργῳ τῶν ληστῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἐπεκράτει πολὺς θόρυβος καὶ εὐθυμία. Τέσσαρες τούτων εἶχον ἐπιστρέψει ἐκ τινος πολυημέρου ἐκδρομῆς μετὰ πλουσίας λείας, διότι συνεκόμισαν μέγαν ἀριθμὸν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀγγείων ὡς καὶ πολλὰ χρήματα, πολύτιμα μετα-

ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

Εικὼν ὑπὸ Α. Αγγελβασχ.

ζωτά ἐνδύματα διὰ χρυσοῦ ἐπίσης διαπεποικλιμένα. Κατὰ τοιαύτας περιστάσεις συνειθίζον οἱ λησται νὰ ἐορτάζωσι τὴν πλουσίαν συγκομιδὴν διὰ πολυτελοῦς συμποσίου. Ἡ γραῖα ἐκείνη ὑπέρβεια — Χρυσῆς καλουμένη — κατεγίνετο εἰς τὸ μαγεῖρειον μετὰ δύο ἄλλων, τῶν νεωτάτων ληστῶν, πρὸς παρασκευὴν ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων, τοῦθ' ὑπὲρ δὲν ἦτο δύσκολον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι θηράματα καὶ παντὸς ἄλλου εἶδους κρέατα ποτέ δὲν ἦσαν σπάνια. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκπληρῶν καθήκοντα ἀρχηγοῦ Λάμαχος, ἀνὴρ ἱκανῶς προβεβηκυῖας ἤδη ἡλικίας, κεκρυμμένος δὲ φίλος τοῦ Βάνχου, διέταξε νὰ φέρωσι μερικοὺς ἀμφορεῖς οἴνου ὡς καὶ τινα κύπελλα εἰς δροσερόν τι ἄντρον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἀπόψε ὡς ἐστιατόριον καὶ λησμονῶν τὴν βαρύτητα τοῦ αἰσιματός, δι' οὗ ἦτο περιβεβλημένος, ἀπεσφράγισεν ἰδιοχειρῶς τὸν πρῶτον ἀμφορέα. Ἡ μορφή του, ἐμφαίνουσα χαρακτηριστὰ διασκεδαστικόν, προδίδως ἐφαιδρύνθη ὅταν ἡ γλυκεῖα τοῦ οἴνου ὁσμὴ ἀνέβη μέχρι τῆς ρινὸς του. „Τώρα εὐθυμία, ἀδελφίκα!“ ἀνεφώνησεν, „ἐνὰ ποτήρι πρὸ τοῦ φαγητοῦ. ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καλλίτερα ἀπὸ τὸ λουτρόν. Ἄς πῶμεν τὸ πρῶτόν μας εἰς ὑγίαν τῶν λαμπρῶν συντρόφων μας, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔφεραν σήμερα τὰ ἀσημικὰ καὶ τ' ἄλλα!“

Ὅταν ἡ γραῖα μετὰ τῶν βοηθῶν της παρέθεσαν τὰ φαγητά, εἶχεν ἤδη ἕκαστος τῶν ληστῶν κενώσει πλεόν τοῦ ἐνὸς ποτηρίου, καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ καλοῦ ἐκείνου καὶ ἀκράτου οἴνου ἦτο προφανής· ἡ ὄρεξις τῶν ἡνοιξε καὶ ἐπεκράτησεν ἑκτακτος εὐθυμία, προμηνύουσα ὑπερβολικὴν πόσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐστιάσεως εἰς τῶν νεωτέρων ἡρώτησε τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἦν ζωηρότερος καὶ τῶν νέων, ἐὰν ἔπρεπε νὰ συγκεράσῃ τὸν οἶνον. „Τί λέγεις, ἀδελφέ!“ ἀνεφώνησεν ὁ Λάμαχος, „δὲν ξεύρεις, ὅτι 'στὸ φαγὶ δὲν πίνουν παρὰ ἄκρατον οἶνον; Γέμισ' ἐκεῖ τὰ ποτήρια μὲ καθαρὸ κρασί· τὸ νερὸ ἀργότερα θὰ τὸ χρεασθοῦμε, ὅταν μᾶς ζεστάνη ὁ ἄκρατος.“ Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἡ βρῶσις καὶ ἡ πόσις, ἐνῶ οἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς πλουσίας λείας ἐπιστρέψαντες διηγούντο ἐν ἀστεϊσμοῖς καὶ γέλωσι, πῶς διὰ μιᾶς ἐλευθέρωσαν τὸ φορτίον ἐνὸς ταξειδιώτου, πῶς ἀλλαγῶν εἰσέδυσαν μὲ δόλον εἰς μίαν οἰκίαν καὶ πῶς ἐκένωσαν τὰ κιβώτια ἐνὸς πλουσιωτάτου ἐξηνταβελόνη.

Ἡ συνδιάλεξις καὶ ἡ διασκεδάσις ἔλαβε βαθμυδὸν θορυβώδεστερον χαρακτηριστῆρα, ἠκούοντο ἤδη εὐθυμὰ ἁσμάτια, ὅτε αἰφνὴς εἰσῆλθε μὲ φαιδρὰν μορφήν καὶ ἄλλος ληστής: „ὦ, ὁ Ἀρκάς!“ ἀνέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ. „Καὶ πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί μᾶς φέρνεις;“ — „Ἐρχομαι ἀπὸ τὰ Ὑπατα, ὅπου μὲ εἶχε στείλει ὁ Στράτων διὰ νὰ κατασκοπεύσω. Χρήματα λοιπὸν δὲν Σᾶς φέρνω, ἀλλὰ Σᾶς φέρνω ἄνδρα, ὅστις ἀξίζει πολλὰς χιλιάδας δραχμὰς. Λαμπρός, δυνατός, ἐπιτήδειος νέος, ποῦ ξεύρει ὥραϊα τὴν δουλειά του· θέλει νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν συμμορίαν μας. Τὸν ἐντάμωσα κάτω εἰς τὴν μάνδραν. Εὐθὺς κατάλαβε ποῦ ἀνήκω καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρω μαζὶ μου ἐδῶ ἐπάνω. Εἶπε ἐξώ· νὰ τὸν φέρω μέσα;“ — „Φέρ' τον ἀμέσως“, εἶπεν ὁ Λάμαχος· „καλῶς νὰ ὀρίσῃ μάλιστα, γιατί αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας μᾶς ἔφυγαν κάμποσα καλὰ παλληκάρια.“

Ὁ Φυλλίδας εἰσῆλθε μ' ἐσχισμένα καὶ ἐμβαλωμένα ἐνδύματα καὶ μὲ ἀτημέλητον κόμην. Καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ ἐλευθέρως καὶ μὲ θάρρος: „Χαίρετε, ἀνδρεῖα τοῦ Ἄρεως τέκνα. Πόσον χαίρω καὶ ἐγὼ εὐρισκόμενος καὶ πάλιν μετὰξὺ ὁμοίων μου, μετὰξὺ τόσοι ἀνδρείων συντρόφων. Θέλετε νὰ με πάρετε εἰς τὸ τάγμα Σας; Θὰ Σᾶς εἰπῶ ποῖος

εἶμαι· δὲν πρέπει νὰ μὲ κρίνετε κατὰ τὰ ξεσχισμένα καὶ ἄσχημα ἐνδύματά μου. Εἶμαι ὁ ληστής Αἴμος ἐκ Θράκης, υἱὸς τοῦ διαβόητου ληστοῦ Θήρωνος, καὶ ἀνετράφην εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰς τὰς κλοπὰς. Ὅταν ἔπεσεν ὁ γενναῖος πατήρ μου, ἀνέλαβον ἐγὼ τὴν ἀρχηγίαν τῆς συμμορίας του, καὶ τὴν διηύθυνα ἐπίσης καλῶς, καθὼς ἐκείνος. Ἐλήστευσα καὶ ἡρῆμωσα ὅλην τὴν Μακεδονίαν. Ἀλλ' ἡ μεγάλη συμμορία μου κατεστράφη πρὸ τινος ὀλοτελοῦς. Θὰ Σᾶς διηγῶ πῶς συνέβη τοῦτο.“

Ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπήγαμεν ὑπὲρ τὰ ὄρη εἰς τὴν Ἡπειρον καὶ ἐκεῖ ὅλα ἐγίνοντο κατ' εὐχὴν. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία μᾶς ἔκαμε πολὺ θρασεῖς. Ἐτυχὲς ἓνας Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ρώμης νὰ πέσῃ εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ τῶν ραδιουργιῶν τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἐστάλῃ εἰς ἐξορίαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἡ σύζυγός του Πλωτίνη, πιστὴ καὶ ἐνάρετος γυνή, τὸν συνώδευσεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῶν Ὑπουργῶν του· ἔκοψε τὴν κόμην τῆς ὡς ἀνὴρ καὶ ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ ἐνδύματα ὑποκριθεῖσα δούλον τοῦ ἐξορίστου. Καθ' ὃν χρόνον ἐταξίδευον, καὶ μάλιστα ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἡπείρου ἔγεινε γνωστόν, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος δούλος ἦτο αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ ἐξορίστου καὶ ὅτι εἶχεν εἰς τὴν ζάνην τῆς πολὺν χρυσόν. Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι παρηκολούθουν τὸν ἐξορίστον πρὸς ἀσφάλειαν, ἀπεφασίσανεν νὰ ἐπιτεθῶμεν κατ' αὐτῶν ἐξ ἐνέδρας. Μᾶς ἐνόησεν ὅμως ἡ ἀγρυπνος πάντοτε σύζυγος καὶ ἔκαμε θόρυβον πολὺν καὶ ἐξύπνησε καὶ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς δούλους, καὶ προσῆλθον ἐκ τῆς γειτονείας πολλοὶ ἄνδρες, καὶ μόλις κατωρθώσαμεν νὰ διαφύγωμεν ἐγκαίρως τὸν ἐσχατον κίνδυνον. Ἀλλ' ἡ πολυμήχανος ἐκείνη γυναῖκα ἐπωφελήθη τὸ γεγονός τοῦτο ὑπὲρ τοῦ συζύγου τῆς καὶ δι' ἐπιστολῆς, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διεκτραγωδοῦσα τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν περιῆλθε ἀκολουθοῦσα τὸν ἐξορίστον σύζυγον, ἐπέτυχεν τὴν ἀνάκλησιν αὐτῶν καὶ συγχρόνως τὴν ἐκδοσιν ἀμετακλήτου διαταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως ἐξολοθρευθῇ ἡ συμμορία τοῦ Αἴμου. Πολυἀριθμὰ στρατιωτικὰ σώματα, ὑποβοηθούμενα καὶ ὑπὸ τῶν ἐμπέδων φρουρῶν, κατῴρθωσαν ἐντὸς μικροῦ νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ θάνατώσωσι διὰ μιᾶς ὅλους τοὺς συντρόφους μου. Ἐγὼ μόνος μὲ πολὺν κόπον κατῴρθωσα νὰ διαφύγω τὴν πανωλεθρίαν.“

„Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε, πῶς τὸ κατῴρθωσα. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς φίλου μου, ὅστις μ' ἔκρυψε κατὰ τὸ διάστημα τῆς καταδιώξεως, ἐξύρισα ὅλο τὸ πρόσωπόν μου, ἔπειτα ἐφόρεσα ἐν κλαδωτῶν γυναικεῖον ἔνδυμα, ἔδεσα τὸ κεφάλι μου μὲ φακιόλι, καὶ μ' ἓνα γαϊδοῦρι, ἔμπροσθα καὶ ἔπισω φορτωμένο μὲ χορτάρια, ἐπέρασα μὲ θάρρος ἀνάμεσα τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι βέβαια μ' ἐθεώρησαν ὡς χωρικὴν. Εὐθὺς ὅμως ἄμα διέφυγον τὸν ἐσχατον τοῦτον κίνδυνον, δὲν ἐλησμόνησα ὅτε τίς εἶμαι οὔτε ἀπὸ τίνος κατάγομαι· εἰσέδυσα λοιπὸν εἰς μερικὰς πλουσίας οἰκίας καὶ ἤρπασα τὰ διὰ τὸ ἄμεσον ταξειδιόν μου ἀναγκαῖα χρήματα.“ Καὶ ταῦτα λέγων ἡνοιξεν ὁ Φυλλίδας τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἀφῆκε νὰ πέσωσι κατὰ γῆς 1000 χρυσὰ νομίσματα. „Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἐξαγοράζω τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου μου εἰς τὴν συμμορίαν Σας“, προσέθηκε, „Σὺς τὰ ἔφερα ὡς δῶρον, καὶ ἂν μὲ δεχθῆτε, εὐθὺς θὰ μεταβάλω αὐτὸν τὸν πέτρινον πύργον Σας εἰς χρυσόν.“

Οἱ λησται μετὰ πολλῆς περιεργείας καὶ εὐαρεσκείας ἤκουσαν ταῦτα, ὁ δὲ Λάμαχος πολλάκις ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του εἰς ὑγίαν τοῦ τολμηροῦ νεανίου, τὸν ὁποῖον περιέ-

βαλλε πάντοτε μετ' ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων· ὅταν δὲ τὸ χρυσίον ἔπασεν ἡχηρὸν κατὰ γῆς καὶ μερικὰ νομίσματα ἔψαυσαν τοὺς πόδας τῶν ληστῶν, ὅλοι ὅμου ἀνεπήδησαν οὗτοι καὶ τὸν ἡσπάζθησαν ὡς ἀδελφόν των. Καὶ αὐτὸς ὁ Λάμαχος ἡγέρθη βραδέως καὶ δυσκινήτως καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν νήηλυν μὲ σεμνοπρεπέστατον ὕφος εἶπε: „Ὡς εὖ παρέστης, γενναιότατε Θήρων. . . . — Αἴμος ὀνομάζομαι, φίλε μου“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας ἀμέσως, „καὶ Θήρων ἐλέγετο ὁ πατήρ μου“ — „Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον“, εἶπεν ὁ γέρον, „ἐσύγχησα τὰ ὀνόματα. Εἶσαι ὅμως ἀνδρεῖο παλληκάρι. Ὡς εὖ παρέστης λοιπόν, φίλτατε Αἴμα. Σὲ δεχόμεθα μετὰ χαρᾶς. Ἐλα, κάθισε κοντά μου καὶ φάγε καὶ πὶε μαζὶ μας. Τὴν εἰσοδὸν Σου θὰ τὴν ἐορτάσωμεν δυνατὰ. Σὺ Λυγκεῦ, εὐθύς, ἀμέσως φέρε ἓνα ποτήρι διὰ τὸν Αἴμόν μας.“

„Ἀλλὰ πῶς; πίνετε λοιπόν πάντοτε ἀκρατον οἶνον;“

„Ὁχι πάντοτε, ἀλλ' ὅταν τρώγωμεν μόνον ἑλθισμονήσαμεν ὅμως μὲ τὸν ἐρχομόν Σου ν' ἀνακατώσωμεν τὸ κρασί. Πήγαινε νὰ βάλῃς, Λυγκεῦ, κρύο νερὸ ἐπὶ τὸ κρασί, ἀλλὰ μὴ πολὺ. — Αὐτὸ λέγω κι' ἐγώ“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „διὰ νὰ μὴ χάσῃ κανεὶς ὅλην τὴν οὐσίαν τοῦ οἴνου. Ἀφῆστε ὅμως ἐγὼ νὰ Σᾶς ἐτοιμάσω μίαν φορὰν τὸ κρασί· ἔπειτα εἶμαι καὶ νεώτερος ὅλων Σας καὶ ἔξέρω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν δουλειά.“

Ὁ ἀρχηγὸς εὐχαρίστως συγκατένευσεν εἰς τοῦτο, ὁ δὲ Φυλλίδας ἀνέμιξε τὸν οἶνον καὶ προσέφερε πρὸς πάντας τὰ κύπελλα μετ' ἐπιδεξιότητος καὶ χάριτος καὶ ἀστεϊσμῶν, οἵτινες κατηύφρανον τοὺς ληστές. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λάμαχος διέταξεν, ὅπως προσκληθῇ εἰς τὴν κοινὴν πόσιν καὶ ὁ ἔξω φυλάττων πρὸ τοῦ πύργου σκοπός. Δὲν ἦτο δίκαιον ὁ κακόμοιρος, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν τόσον εὐθυμοὶ, αὐτὸς νὰ μένῃ ἔξω· ἔπειτα ποτὲ δὲν ἐτολμήθη μέχρι τοῦδε ἐπίθεσις κατὰ τοῦ πύργου. „Κλείομεν μόνον τὴν θύραν, καὶ μπορούν, ἂν θέλουν, ἑκατὸν ἀνθρώποι νὰ ἔλθουν.“

„Ἐχεις δίκαιον“, εἶπε καὶ ὁ Φυλλίδας, „τοιαύτην βραχύωδη φωλεάν, πάντοθεν ἀπρόσβλητον, δὲν εἶδον ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν μου.“

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσεν εἰς πρόσκλησιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὑποῖον, προθύμως ἐλθόντα, προσεπάθησε μετὰ τοῦ Φυλλίδα νὰ μεθύσῃ τόσον ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ὡς τάχιστα νὰ προφθάσῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν καρηβαρίαν.

Τὰ γενναῖα τοῦ Ἀρεως τέκνα ἐξηκολούθησαν πίνοντα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς των, δὲν παρήλθε δὲ καὶ πολὺς χρόνος μέχρις οὗ ὁ πνευματώδης οἶνος ἐπισκοτίσῃ τὰς κεφαλὰς των, ἐκτὸς ἐννοεῖται τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Ἀρκάδος.

οἵτινες ἀπέσχον σκοπίμως καὶ λάθρα τῆς οἰνοποσίας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ σκηνὴ ἔλαβε ἀκολαστοτέραν καὶ μανικωτέραν ὕψιν· οἱ μὲν κατέκειντο ἄφωνοι κατὰ γῆς καὶ ἐξηκολούθουν κτηνωδῶς τὴν πόσιν, ἐνῷ ἄλλοι ἔψαλλον, ἐκαγγάζον καὶ ἐθορύβουν· τὰς συχνὰς διενέξεις καὶ τοὺς διαπληκτισμοὺς διέλυεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ ἡπία παρέμβασις τοῦ Λαμάχου, μόλις ὅμως καὶ τούτου ἀρθροῦντος τὰς λέξεις. Οὐδεὶς δ' ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ παρετήρησε πῶς ὁ Φυλλίδας ἐν τῷ μεταξὺ ἔρριψε ἐντὸς τοῦ οἴνου καὶ ἀνέμιξεν ἐπιμελῶς μελανὴν τινα κόνιν. Ἄνευ οὐδεμιᾶς περὶ τοῦ πράγματος ἰδέας ἐπλήρωσαν πάντες μετ' ὀλίγον τὰ ποτήριά των ἐκ τοῦ μίγματος ἐκείνου, καὶ ὡσεὶ διὰ θαύματος μετὰ παρέλευσιν ὀλιγίστων λεπτῶν ἐκοίτοντο πάντες οἱ πόται, ὡς ἐν νεκροφανείᾳ, σχεδὸν ἀναίσθητοι.

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσε μὲ ἐν νεῦμα τοῦ Φυλλίδα ἔξω τῆς θύρας τοῦ πύργου καὶ διὰ πυρσοῦ εἰδοποίησε τὸν Κτησίαν, ὅστις ἀπεφύλαττεν, ὡς γνωρίζομεν, παρὰ τὴν ἀτραπὸν. Οὗτος δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς ὀπίσθεν ἀκολουθίας του. Οἱ προσελθόντες ἄνδρες ἐξέστησαν ἰδόντες τὴν ἐπονείδιστον τῶν ληστῶν ἦτταν καὶ ἐβοήθησαν τὸν Φυλλίδα, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ δέῃ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας των.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν αὐτοῦ Χαριτῶ, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ εἶχε κατακλιθῇ καὶ ἡσυχῶς ἐκοιμᾶτο· διότι τὸ ἄντρον, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ λησταὶ εἶχον παρακαθίσει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν μέθην ἀπέχετο πολὺ τοῦ κοιτῶνος τῆς κόρης, καὶ οὐδεὶς θύρῳρος ἐτάραττε τὸν ὕπνον της. Ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἦτο μακρὰν τῆς ἀπαχθείσης ἐρωμένης του, δὲν εἶχεν ἀφήσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸν Φυλλίδα, ὅστις μάλιστα ἠρώετο ἐκ ταύτης καὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, ὅπως διεξαγάγῃ τὸ τόλμημά του μετὰ τῆς δεούσης ἀταραξίας καὶ θάρρους, ἀλλὰ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ υπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν της. Τώρα λοιπόν εὐθύς διὰ τοῦ Ἀρκάδος προσεκάλεσε τὴν γραῖαν Χρυσήδα, καὶ δι' αὐτῆς καὶ τὴν Χαριτῶ. Ὅταν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἦλθεν εἰς τὸ ἄντρον καὶ εἶδε τοὺς ληστές ὅλους κατακειμένους καὶ δεδεμένους ἡθέλησε νὰ ξεφωνήσῃ, διότι χαρὰ ἅμα καὶ ἐκπληξίς καὶ φόβος ἐσφιγξάν τὴν καρδίαν της. Ἀλλ' οἱ νέοι τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν καθυσύχασαν, ὁ δὲ Φυλλίδας τῇ εἶπε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Χαριτῶ, ὅτι ὁ μνηστήρ της ἦτο παρὼν καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἔξω εἰς τὴν ὑπαίθριον αὐλήν.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἐπεται τὸ τέλος.)

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

Πολλὰ πάλιν θρυλοῦνται περὶ τῆς ἀξιοπεριέργου ταύτης αἰρέσεως τῶν χρόνων μας, ἥτις πατρίδα της ἔχει τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς, τοῦ στρατηγοῦ Booth, διατρίβουσιν ἤδη ἐν Σουηδία καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσωσι προσηλύτους ἐν Στοκχόλμῃ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ὁ στρατηγὸς Booth εἶχεν ἐπανακάμψῃ ἐκ τῆς ἀνά τὴν Ἀμερικὴν περιουσίας του εἰς Λονδίνον καὶ ἡ ἐπάνοδός του εἶχεν ἐορτασθῇ ἐπισήμως ἐν τῷ ἤδη ἀποτεφρωμένῳ θεάτρῳ τοῦ Exeter. Συνοδίᾳ ἐκ 4000 ἕως 5000 ἀνδρῶν ἀποτελουμένη ὑπεδέχθη τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀγυιῶν τοῦ Λονδίνου ἐν μέσῳ ἀπείρου συρροῆς

λαοῦ. Ἐν τῷ θεάτρῳ Exeter ἐψάλησαν ὕμνοι καὶ ὁ στρατηγός, ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπευφημούμενος, ἔδωκε λόγον περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ πεπραγμένων· μεταξὺ ἄλλων δὲ διηγήθη ὅτι διέτρεξεν ἀπόστασιν 15000 μιλίων καὶ ὠμίλησεν ἐν 200 συναθροίσεσι λαοῦ.

Ὁ στρατὸς οὗτος τῆς ἀπολυτρώσεως εἶνε ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων γεννημάτων τῆς ἀγγλικῆς αἰρετισμομανίας. Ἐν τῷ προγράμματί της πρῶτον ἄρθρον ἔχει τὴν εὐσέβειαν, ἀναγγέλλει δ' αὐτὴν διὰ τόσον θορύβου καὶ πατάγου, ζητοῦσα τοιοῦτοτρόπως νὰ σαγηνέυσῃ νέους πάντοτε ὁπαδοὺς. Ὁ στρατὸς ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Booth, ἡδὴ στρατηγοῦ Booth, πρῶτον δὲ ἱεροκήρυκος τῆς αἰρέσεως τῶν Μεθο-